

**CHRISTIAN
DE CONINCK**

CHANTAGE

EEN STIJN GORIS-THRILLER

HOUTEKIET

Antwerpen / Amsterdam

▼

MAANDAG, 4 SEPTEMBER 10 UUR

Danny McMillan duwde op de rode knop op het scherm van haar smartphone. Lijkbleek en met trillende handen liet ze het toestel plompweg op haar bureau vallen. Ze greep naar de fles water die ietsje verder stond, draaide de dop eraf en schonk het glas vol. McMillan nam het glas vast en probeerde te drinken, maar haar hand beefde zo erg dat ze heel wat water op het bureau en op haar jurk morste. Ze slaagde er uiteindelijk toch in om het glas aan de lippen te zetten en een slok te nemen. Achteroverleunend in haar bureaustoel vroeg ze zich af wat er nu moest gebeuren. Ze wist het echt even niet. Danny merkte dat haar ademhaling onrustig werd. Ze stond op en liep naar het grote raam dat vanaf de negentiende etage een prachtig uitzicht over Brussel bood. Ze voelde zich onwel worden en plaatste haar handpalmen op het glas, zodat ze niet zou vallen. De koelte van het glas op haar handen deed haar goed en stilaan won de ratio het opnieuw van haar emoties. McMillan ademde diep in en uit en nam weer plaats aan haar bureau. Ze nam de hoorn van het telefoontoestel en drukte een *speed dial* toets in.

‘Benjamin, ik heb je nodig,’ zei ze toen aan de andere kant van de lijn de vertrouwde stem klonk.

MAANDAG, 4 SEPTEMBER 9 UUR

Stijn Goris, hoofdcommissaris en directeur van de Brusselse stedelijke recherche, reed naar kantoor. Het verkeer was erg druk en hij stond regelmatig aan te schuiven. Hij baalde ervan om in de file te staan, maar dat was nu het eeuwige lot van de pendelaars. Stijns gezicht vertrok van de stekende pijn die hij in zijn knie voelde. Nog steeds had hij last van die knie nadat hij in juni door een moordcommando was neergeschoten. De vlammeende pijn verscheen en verdween zonder dat er regelmaat in bestond. De artsen die het letsel hadden geopereerd hoopten dat de pijn mettertijd zou verdwijnen. Het enige dat ze voor Stijn konden doen was pijnstilling. Goris had het medicijn nog niet genomen, omdat de pijnscheuten niet lang duurden, maar na enkele minuten alweer verdwenen. Hij vond het niet de moeite om daarvoor tabletten in te nemen. Macho als hij was, zat hij de pijn wel uit. Later dan normaal reed hij eindelijk de garage aan de Kolenmarkt binnen. Daar liep hij de trappen naar de tweede verdieping omhoog en ging naar zijn kantoor. De inspecteurs die al aan het werk waren groette hij cordiaal en daarna legde hij zijn aktetas op het bureau en trok hij zijn jas uit. Zoals gewoonlijk zette hij zijn computer aan en terwijl die opstartte liep hij naar de keuken waar de koffiemachine stond. Michaël Wielemans en Stef Pauwels, zijn adjuncten, stonden met een kop koffie in de hand te praten.

‘Goedemorgen, Stijn,’ zeiden ze bijna in koor.

‘Heren,’ antwoordde Goris, terwijl hij naar de koffiemachine hinkte.

‘Oei, dat ziet er niet goed uit. Alweer een aanval?’ vroeg Pauwels.

‘Ja, verdorie, niemand weet wat het is en behalve Apranax kunnen de artsen niets geven.’

‘Wat is hun prognose?’ vroeg Wielemans.

‘Geen idee. Ze hopen dat het zal verdwijnen, maar ik zie voorlopig geen beterschap. Een van de dokters die ik heb gezien, beweert zelfs dat het psychosomatische pijnen zijn. Maar zeg nu zelf. Ik ben toch niet gek?’

‘Stijn, ...’

‘Ja, ik weet het wel, Stef. Je hebt me al dikwijls gezegd dat ik naar de psycholoog zou moeten,’ onderbrak hij Pauwels nog voor die meer kon zeggen.

‘Natuurlijk. Je kan je niet inbeelden wat een trauma je mogelijks hebt opgelopen. Ik weet niet of ik nog terug aan het werk zou kunnen na die aanval.’

‘Iedereen is verschillend, maar je hebt gelijk. Ik zal psychologische hulp zoeken. Baat het niet, dan schaadt het niet.’

‘Doe dat, Stijn. Echt waar.’

Goris duwde op de knop van de cappuccino en wachtte tot het brouwsel was doorgelopen.

‘Tets speciaals gebeurd vannacht?’ vroeg hij.

‘Niets dat de moeite waard is om te vermelden.’

‘Dan heb ik straks weer niets te vertellen op de stafvergadering.’

‘Och, je vindt wel iets,’ antwoordde Michaël.

Goris knikte en keek Wielemans recht in de ogen.

‘Weet je wat? Omdat je het toch zo vriendelijk aanbiedt en ik met een pijnlijke knie zit, mag jij in mijn plaats naar de stafvergadering.’

‘Stijn, nee. Ik heb nog zoveel werk.’

‘Je moet prioriteiten stellen, Mike,’ antwoordde Goris met pretlichtjes in zijn ogen terwijl hij naar zijn kantoor liep.

‘Ik ben er zeker van dat zijn knie nu geen pijn meer doet.’

‘Ik heb je wel gehoord, Mike,’ riep Goris vanuit de gang.

Stijn nam plaats aan zijn bureau en logde in op zijn computer. Hij bekeek het wachtverslag van de laatste vierentwintig uur. Wielemans had gelijk. Er was niets spectaculairs gebeurd. Enkele dieven die op heterdaad werden aangehouden, een wietdealer en twee klanten en dan ook de gebruikelijke klachten tegen onbekenden. Goris strekte zijn benen en voelde de pijn in zijn knie eindelijk wat wegebben. Hij haalde opgelucht adem en nam een slok van zijn cappuccino.

*
* *

‘Marcel? Het is Benjamin.’

‘Benjamin, wat een genoegen. Het is alweer zo lang geleden.’ De Brusselse onderzoeksrechter Marcel Vandergoten was blij dat de man hem belde. Benjamin was een *fixer* voor hooggeplaatste figuren. Doorheen de jaren had hij een belangrijk netwerk uit de grond gestampt, met mensen uit zowel de privésector als de ambtenarij, de politiek en justitie. Hij was erin geslaagd om zijn netwerk in stand te houden door nooit om gunsten te vragen die tegen de wet of de deontologie indruisten. Hij was heel discreet, maar het was vooral zijn charisma dat vele deuren opende.

‘Ja, dat is zo, maar je hebt het zo druk dat je geen tijd vindt om met mij te dineren,’ antwoordde Benjamin verwijtend.

‘Daar heb je gelijk in. Maar ik beloof je dat ik het zal goedmaken.’

‘Ik houd je eraan, Marcel.’

‘Ik maak er snel tijd voor, beloofd. Wat kan ik voor je doen?’

‘Ken je iemand bij de politie van Brussel. Iemand betrouwbaar die goed is in zijn vak?’

‘Is het voor een gerechtelijke zaak?’

‘Ja, Marcel.’

‘Dan denk ik dat je best beroep doet op hoofdcommissaris Goris.’

‘Is hij goed?’

‘Een van de beste.’

‘Oké, kan ik hem in jouw naam bellen?’

‘Ik heb weinig contact met hem, dus mijn naam zal hem weinig zeggen, maar ik zorg ervoor dat hij je belt.’

‘Fantastisch, Marcel. Hartelijk dank. En denk aan ons diner.’

‘Komt in orde, Benjamin.’

Onderzoeksrechter Vandergoten legde de gsm neer op zijn bureau.

‘Ik ga even bij De Graef,’ wendde hij zich tot zijn griffier.

*

* *

‘Wel, wel, wel, Marcel, wat kom jij bij mij doen?’ vroeg De Graef goedgeluimd.

Vandergoten en hij waren de twee oudste onderzoeksrechters in Brussel en konden het heel goed met elkaar vinden. Beiden waren ze Bourgondiërs die van een goede fles wijn en een mooi stuk rood vlees hielden.

‘Bruno, ik heb je hulp nodig. Een goede vriend van mij wil in contact komen met een goede en betrouwbare speurder. Ik had aan Goris gedacht.’

‘Ja, dat is wel een referentie. En waarom wil hij in contact komen met de hoofdcommissaris?’

‘Dat heb ik hem niet gevraagd. Wij werken in vol vertrouwen.’

‘Werken?’

‘Ja, Benjamin is een *fixer* voor hooggeplaatste personen. Hij lost hun problemen op...’

‘Door mensen op alle niveaus in te schakelen?’

‘Zo kan je het stellen, maar Benjamin is eerlijk. Hij zal nooit vragen om te *foefelen*. Alles wat ik al over hem heb gehoord is legitiem. Daarom vertrouw ik hem.’

‘Hum,’ mompelde De Graef die nattigheid voelde.

‘Geloof me vrij, Bruno, er zit geen addertje onder het gras. Alles gebeurt eerlijk.’

‘Allee dan, wat verwacht je van mij?’

‘Wil jij Goris vragen om Benjamin op te bellen? Het is dringend.’

‘Goed, ik zal het doen, maar ik kan Goris niet dwingen.’

‘Nee, dat begrijp ik wel, maar als jij het hem vraagt zal hij niet weigeren.’

De Graef knikte en nam het telefoonnummer dat Vandergoten hem aanreikte.

‘Ik zal Goris direct bellen.’

‘Bedankt, Bruno.’

Vandergoten verliet het kantoor van De Graef, hem in gepeins achterlatend.

*
* * *

Stijn Goris liet zijn hand nog even liggen op de hoorn. Hij was verrast door de vraag van De Graef. Hij kende de onderzoeksrechter al meer dan vijftien jaar en hun professionele relatie was uitgegroeid tot een vriendschappelijke. Het was nog nooit gebeurd dat Bruno hem op zo’n geheimzinnige manier vroeg dringend te bellen naar een nummer. De Graef kon of wilde er niets meer over zeggen en vooral dat verontrustte Goris.

Hij zuchtte, nam de hoorn van de haak en vormde het nummer.

‘Met Benjamin.’

‘Hoofdcommissaris Goris. U wou mij spreken?’

‘Oh, ja mijnheer Goris. Dank u dat u mij zo snel belt. Heeft men u op de hoogte gebracht van wat ik doe?’

‘U bent blijkbaar een lobbyist,’ antwoordde Goris cru.

‘Zo kunt u het zeggen, maar het is wel iets verfijnder dan dat. Een goede vriendin van mij heeft raad nodig van een bege-

nadigde speurder. En toen ik navraag deed, kwam uw naam naar boven.'

'Dat is heel vleierend, mijnheer. Wat voor raad heeft uw vriendin precies nodig?'

'Het is nogal delicaat. Daarom nodigt ze u uit in het restaurant La Villa Lorraine. Ik denk wel dat u het weet zijn.'

'Uiteraard, mijnheer, maar u moet begrijpen dat ik tijdens mijn dienst niet zomaar ga dineren met mensen die raad willen van mij. Ik stel voor dat uw vriendin morgennamiddag om twee uur naar mijn kantoor komt waar ik haar in alle discretie zal ontvangen.'

Goris ontwaarde een aarzeling aan de andere kant van de lijn.

'In normale omstandigheden, zou dat zeker geen probleem zijn, maar mijn vriendin is... hoe moet ik het zeggen... nogal een bekendheid en daarom is het beter dat jullie elkaar op neutraal terrein ontmoeten.'

Goris kreeg het op de heupen.

'Luister, mijnheer, bekendheid, beroemdheid, vedette, straatveger, bediende... dat maakt voor mij niets uit. Ik ontvang iedereen met dezelfde égards. Als uw vriendin mijn raad wilt, dan weet u wat u te doen staat: morgennamiddag om twee uur in mijn kantoor.'

'U blijft bij uw standpunt?'

'Absoluut.'

'Oké, alvast bedankt, mijnheer Goris.'

Wat een eikel, dacht Stijn. Mij zomaar komen zeggen wat ik moet doen. Even met de vingers knippen en ik zou moeten springen.

'Wat zit jij daar te mompelen?' vroeg Pauwels.

'Och, een of andere lobbyist die wil dat ik met een of andere beroemdheid ga dineren omdat die raad nodig heeft.'

'En je hebt geweigerd?' vroeg Pauwels verbaasd.

'Ja, natuurlijk, wat had je gedacht?'

'Maar allee, misschien kon je gaan dineren met Angelina Jolie of Brad Pitt.'

‘Droom verder, Stef. En trouwens wat hebben die mensen meer dan jij en ik?’

‘Dat ze beroemd zijn.’

‘Daar ben ik vet mee.’

Ondertussen rinkelde de telefoon van Stijn.

‘Goris.’

‘Met Benjamin, mijnheer Goris. Mijn excuses dat ik u nog eens lastig val. Mijn vriendin gaat akkoord om u te ontmoeten op het commissariaat als het niet anders kan. Ze had het liever op restaurant gedaan, maar ze is wanhopig en dus kiest ze voor uw kantoor.’

‘Wie is uw vriendin, mijnheer?’

‘Euh... och, morgen weet u het toch. Het gaat om Danny McMillan.’

Die naam zei Goris iets, maar hij wist niet precies wat of hoe.

‘Goed, dan zie ik haar morgen in mijn kantoor.’

‘Dank u wel, mijnheer Goris.’

Goris legde de hoorn op de haak en keek Pauwels aan.

‘Zegt de naam Danny McMillan je iets, Stef?’

‘Ja, dat doet een belletje rinkelen, maar ik kan het niet thuisbrengen.’

Goris opende Google en tikte de zoekterm in. Er verschenen tientallen resultaten met de naam van Danny McMillan. De eerste link wees naar haar als CEO en mede-eigenaar van Robotics AI. Een technologiebedrijf dat zwaar inzette op *artificial intelligence*. Die dame was een van de pioniers van AI en had haar eigen bedrijf uit de grond gestampt. Omdat ze dringend investeringsmiddelen nodig had, had ze negenveertig procent van haar aandelen verkocht aan een investeringsfonds. Zij had wel nog de meerderheid behouden, zodat ze haar plannen kon doordrukken, zonder te worden geblokkeerd in de raad van bestuur. Ze was gestart in Silicon Valley in Californië, maar snel breidde haar bedrijf uit, zodat ze uitweek naar Azië, waar de technologische sector op dat moment

boomde. Ze behield de zetel in Silicon Valley, maar had onder-tussen al verschillende vestigingen. Eentje daarvan was in Brussel, las Goris.

Stijn vroeg zich af wat haar redenen waren om een bureau in Brussel te hebben. De hoofdstad stond er niet echt om bekend een technologische hotspot te zijn. Misschien kwam hij dat morgen te weten. Hij scrolde verder en las verschillende artikelen over de vrouw. Ze had ook op de cover van Time, Newsweek en zelfs Vogue gestaan. Ook Knack had een reportage aan haar gewijd toen ze haar vestiging in Brussel feestelijk opende.

Alle artikelen waren lovend en nergens kon Goris ook maar uitvissen hoe deze dame in nesten zou raken. Misschien had ze toch alleen maar advies nodig. Hij schudde het hoofd en sloot Google. Maar, dacht Stijn, McMillan kon zich toch de beste raadgevers en advocaten veroorloven? Waarom had ze dan raad nodig van een flik? Ze moest wel erg wanhopig zijn. Stijn bekeek het papiertje met het nummer van Benjamin. Hij aarzelde. Zou het toch niet beter zijn om McMillan op een neutrale plaats te ontmoeten, zoals die man het had voorgesteld? Zo lang hij niet wist wat er speelde, zou het beter zijn dat ze niet in een commissariaat werd gezien. Stijn tikte het nummer van Benjamin in.

‘Met Benjamin.’

‘Met Goris. Het is misschien toch beter dat ik McMillan ergens anders ontmoet dan op het commissariaat.’

‘Daar maakt u me blij mee, mijnheer Goris. Zullen we het houden op morgenmiddag dertien uur in de Villa Lorraine?’

‘Ja, ik zal er zijn.’

‘Ik zal het mevrouw McMillan meedelen.’

Goris legde in. Hij wist niet of zijn beslissing de goede was. In ieder geval kon hij er nog steeds onderuit als McMillan hem vroeg iets illegaals te doen. Hij zou wel zien.

Goris stapte het kantoor van Pauwels binnen.

‘Ik ga morgen met McMillan naar de Villa Lorraine.’

‘Is mijnheer gezwicht voor madame McMillan?’ vroeg Stef sarcastisch.

‘Ik weet het niet, Stef. Iets zegt me dat er iets is. Het is niet normaal dat een CEO van zo’n bedrijf bereid is om naar het commissariaat af te zakken om advies te vragen aan een politieman, terwijl ze beroep kan doen op tientallen adviseurs.’

‘Ja, je hebt gelijk. Tenzij ze een boete wil laten verdwijnen,’ lachte Pauwels.

‘Ik denk niet dat McMillan zelf rijdt. Ze zal wel een chauffeur hebben en mocht ze ergens verkeerd geparkeerd hebben, zou ze die boete snel betalen. Een etentje in de Villa Lorraine kost meer dan een parkeerboete.’

‘Je bent echt een gelukzak, jij. Dineren met een van de meest invloedrijke dames en dan nog wel in een tweesterrenzaak.’

‘Je mag in mijn plaats gaan, hoor.’

‘Oh nee, dat privilege is vastgelegd voor een hoofdcommissaris.’

‘Goed, van iets anders gesproken. Wat hebben we op het vuur staan?’

‘Niets belangrijks. De gewone zaken.’

‘Dat is ook niet normaal.’

‘Het mag al eens kalm zijn, Stijn.’

‘Ik weet het, Stef. Misschien is het wel de stilte voor de storm.’

‘Ja, wie weet komt McMillan met een bekentenis en heeft ze een ernstig misdrijf gepleegd.’

‘Dat zou nog wat zijn,’ schaterde Goris.

*

* *

Goris zat in de zetel samen met Sacha. De kids waren al naar bed en hij genoot van het avondje samen met zijn echtgenote.

‘Morgenavond eet ik heel licht, liefje. Ik moet gaan lunchen in een sterrenzaak.’

‘Ach zo,’ keek Sacha haar man verwijtend aan. ‘Meneertje gaat er weer van genieten.’

‘Tja, als ik het thuis niet krijg...’ antwoordde Goris en trok Sacha lachend tegen zich aan.

‘Met wie ga je daar eten?’

‘Met Danny McMillan. Ken je haar?’

‘Van naam wel, ja. Ze komt regelmatig naar het Europees Parlement. Ik heb al accreditaties voor haar ondertekend.’

Stijns interesse was gewekt.

‘Weet je wat ze daar komt doen?’

‘Geen idee, ze heeft dikwijls vergaderingen met fractieleiders en ook met parlementsleden die zich bezighouden met technologie. Ik vermoed dat ze komt lobbyen.’

‘Zij lobbyt zelf?’ vroeg Goris verwonderd. ‘Ik dacht dat die mensen daarvoor specialisten inhuurden?’

‘Ja, maar McMillan is een klinkende naam in de technologiewereld. Soms heeft dat meer invloed dan een lobbyist.’

Stijn knikte. Hij was nu wel erg benieuwd om McMillan te spreken.

‘Kan jij eens informeren waarover ze precies komt lobbyen?’

‘Ik kan altijd proberen, maar het zal niet makkelijk zijn.’